

LBRIS

We know
books

MOȘTENITORII TRONULUI ASSERT

de TEODORA MATEI și LUCIAN-DRAGOȘ BOGDAN

- ROMAN -

t...

TRITONIC

Tritonic Books

© Tritonic pentru prezenta ediție

București – 2026

Moștenitorii tronului Assert
de Teodora Matei și Lucian-Dragoș Bogdan

Copyright © Autori
Copyright © TRITONIC 2026 pentru ediția prezentă.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonice.ro
www.tritonice.ro
Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu
recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Colecția Science fiction & Fantasy este coordonată de Teodora Matei.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MATEI, TEODORA

Moștenitorii tronului Assert : roman / Teodora Matei, Lucian Dragoș
Bogdan. - București : Tritonic Books, 2026
ISBN 978-606-749-910-0
I. Bogdan, Lucian-Dragoș
821.135.1

Coperta: Alexandra Bardan
DTP: Ioan Dorel Radu
Editor: Rebeca Cojocaru
Comanda nr. SFFH01/2026
Bun de tipar: Iunie 2026
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al
editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

► Cuprins

Capitolul unu, sau despre felul cum împăratul Jon află că a pierdut un fiu despre care n-a știut	7
Capitolul doi, sau despre cum înțelepciunea bate mândria	26
Capitolul trei, sau despre cum afectează Salonul Invențiilor și Descoperirilor viața cetății	44
Capitolul patru, sau despre slăbiciunile împăratului Jon, ajutoare nesperate și mișcarea sufragetelor	62
Capitolul cinci, sau despre cum schimbarea succesiunii la tron poate fi motiv de bucurie și de întristare	80
Capitolul șase, sau cum se prezintă echipa călătorelor spre Lună	99
Capitolul șapte, sau despre lansarea obuzului spre Lună și vești din ținuturi exotice	124
Capitolul opt, sau despre Țara Orologiilor de pe Lună și mistere noi	144
Capitolul nouă, sau despre secrete incomode, soluții inedite la probleme imperiale și noi aventuri pe Lună	166

Capitolul zece,
sau despre legătura dintre lumi și ce pot face unii pentru a-și
indeplini visurile.....192

Capitolul unsprezece,
sau despre monștri selenari, moștenitori și comploturi dejucate. 213

Capitolul doisprezece,
sau despre călătorii prin lumi văzute și nevăzute, dar și
despre ajutoare nesperate.....232

Capitolul treisprezece,
sau despre cum gravitația și inteligența decid învingătorii
unei lupte, creând curcubeie.....255

Capitolul paisprezece,
sau despre ce e de făcut atunci vrei să te întorci acasă, ori vrei
să-i aduci pe alții.....276

Capitolul cincisprezece,
sau despre cum unele povești se încheie,
iar altele stau să înceapă.....289

► Capitolul unu, sau despre felul cum împăratul Jon află că a pierdut un fiu despre care n-a știut

De trei zile, ceața deasă înconjurase Insula Șarpelui de Mare. Vălătuci de negură pluteau pe deasupra valurilor, clocoteau, coborau grei până atingeau suprafața apei, apoi se ridicau, înfrățindu-se cu norii vineții. Pe stânca cenușie, acoperită de mazăgă, Katarina privea în gol, ascultând vuietul mării. Pe dinăuntru, ca după cea mai aprigă furtună imaginată vreodată, se simțea pustiită. Întinse mâna pe piatra umedă. Vârfurile degetelor se pierdeau în ceață. Și-ar fi dorit să se cufunde cu totul în aburii cenușii, să dispară pentru toți, pentru totdeauna. Apropie palma și își privi, ca în vis, pielea uscată, înnegrită, de pe podul palmei, degetele subțiate ca niște gheare.

De trei zile, femeia nu băuse decât apa dată mai mult cu forța de bătrânul Cadams. Nimic n-o putuse convinge să vorbească, să mănânce sau să se îndepărteze de catafalcul pe care zăcea trupul fiului ei. La doar douăzeci de ani, tânărul Jon pierduse lupta cu războinicii din pădurea de est. Dintotdeauna, sătenii din așezarea de pe mal se fereau de pădure, unde credeau că era leagănul Răului absolut. Cei ce îndrăzniseră să treacă de primele pâlcuri de copaci se pierduseră pentru totdeauna; sătenii povesteau că zăriseră, pe timpul nopții, creaturi de fum ce le semănau aidoma temerarilor, bântuind pe ulițele prăfuite. Cu o lună în urmă înce-

puseră să dispară, fără urmă, animale din curți. Apoi, copii mici, lăsați în leagăne improvizate, de mame ce-și vedeau de lucru în grădini sau la cuptoarele comune, de copt.

Două săptămâni mai târziu, prima creatură s-a strecurat, ziua în amiaza mare, a traversat satul spre lanul de poposso, lăsându-se văzută de zeci de săteni. Unii puteau jura că era de două ori mai mare decât cel mai puternic om văzut vreodată, alții ar fi băgat mâna în foc că era o arătare suie, scundă, pe care atârnavu zdrențe cenușii. Toți, însă, se pusese de acord că trecuse în tăcere, studiind oamenii încremeniți în curți, ori prin grădini. Așa cum, mai târziu, o văzuseră întorcându-se din lanul de plante cu frunze ascuțite ce se loveau chiar și fără vânt, precum lăncile unei armate. Iar când se întorsese avea mantie verde, strălucitoare, și o sabie purtată pe umăr care-i orbise când o mișcase sub soarele arzător al miezului de vară.

Zi după zi, oșteni în zdrențe ieșeau din pădure și reveveau, înarmați, din lanul de poposso. Sătenii își părăsiseră casele, cerând adăpost în peșteri. Bătrânul Cadams, înțeleptul O'war, îi adăpostise pe toți. Se retrăsese în transă o noapte întreagă alături de sfetnici. Odată cu zorii, revenise, parcă mai tuciu și mai slab decât îl știau și, cu glasul ca de felină domesticită, le spusese că venise o vreme de mare cumpănă, că omul trebuia să lupte. Apoi căzuse într-un somn adânc frate cu moartea pentru încă o zi și-o noapte. Femeile, cu copiii atârnați de poalele rochiilor în culori țipătoare, se strânseseră în jurul Katarinei. Bărbații, în jurul fiului acesteia, Jon. Deciseseră să se înarmeze, să stea de pază zi și noapte la intrările în peșteri și să urmărească mișcările Verzilor.

Katarina se ridică și, împleticindu-se, reveni la cata-

falcul din trunchiuri de copaci. Evită să-și privească fiul; îngenunche, cu fruntea sprijinită de lemnul umed. Trebuia să ia o decizie. Tot amânase momentul acela, însă, în lipsa unui confident, greutatea apăsă doar pe umerii ei. Postul Prinț Cenușiu, tatăl tânărului Jon, acum împărat în Assert, trebuia anunțat. În primul rând, că devenise tată, în urmă cu douăzeci de ani, după o rătăcire de o noapte în compania celei ce-i fusese ursitoare, însoțitoare, prietenă, confidentă, iubită. În al doilea rând, că băiatul pierise în luptă.

Femeia începuse o sumedenie de scrisori; unele începeau cu *Dragul meu Jon*; altele, cu *Dragă Jon*, iar cele de pe urmă, cu *Alteța-Voastră*. Voia să-i povestească despre traiul ei pe insulă, cum fusese adoptată de săteni, după plecarea delegației din Assert; cum devenise, cu timpul, datorită harului ei, mâna dreaptă a bătrânului Cadams. Cum se născuse Jon cel mic în noaptea cu furtună, cum crescuse liber și iubit de toți cei din jur, cum îl urmau băieții ca pe un prinț adevărat, oriunde s-ar fi dus. Cât de frumos și deștept crescuse, cât curaj dovedise când pornise lupta împotriva Verzilor. Dar se gândea că, probabil, scrisorile ar fi fost deschise de vreun înalt dregător, înainte ca împăratul Assertului să le citească, ba chiar un oarecare să decidă dacă ar fi meritat, sau nu, să ajungă sub ochii augustului conducător, iar Katarina nu și-ar fi dorit nicicum să creeze tensiuni la curte.

Poate că cea mai bună idee era să-i transmită salutări, cu vagi referiri la promisiunile de pe puntea unui vas. Și, într-un fel sau altul, să-i dea de înțeles că avea nevoie de ajutor. Mergând ca în vis, fără să se uite unde pășea, femeia se îndreptă spre peșteri. Nu o speria negura deasă, nici liniștea apăsătoare ce se lăsase după moartea lui Jon, nici

măcar absența Verzilor care, deși învinseseră, se retrăseseră în pădurea din est. *De parcă scopul lor ar fi fost să-mi ia fiul...*, gândi Katarina și se opri, împietrită. Orbită de pierdere, nu cercetase mai departe de apariția unor arătări înfricoșătoare decise să pustiască satul.

Ajunsa în grota centrală unde se uneau cele douăsprezece tuneluri, dispuse ca raze, dinspre tot atâtea peșteri distincte, se apropie de bătrânul ciolănos, cu zeci de codițe împletite înfășurate în vârful capului și, mulțumită că era treaz, șopti în timp ce îngenunchea în fața lui:

– Înțeleptule, trebuie să-ți spun două lucruri.

Katarina însăși se miră de vocea dogită, ca a unei bătrâne. Bătrânul Cadams șuiera doar:

– Le știu. Cheamă-l pe tată, pe împărat.

Femeia tresări după fiorul înghețat ce-i coborâse pe spate.

– Nu știu ce vorbe să aleg.

– Spune-mi mesajul tău; un sfetnic va ieși, cumva, cu el pe mare. Va ajunge la un telegraf, pe altă insulă, ferită de ceață. Doar telegramele ajung direct în mâna lui.

Katarina se gândi preț de câteva minute, după care rosti:

– Katarina și fiul solicită ajutor pe insulă.

Înțeleptul O'war șuiera:

– Atât? Ești sigură?

Femeia dădu din cap.

– Va veni și va găsi un fiu pe catafalc, mârâi bărbatul.

– Va afla de Jon și va sta alături de mine când rugul lui va fi trimis, arzând, pe mare. Va mai afla de apariția și dispariția Verzilor. În definitiv, insula e parte a imperiului. Trebuie s-o protejeze.

*

Servitorul îi aranjă coroana pe cap, apoi îi arată oglinda. Jon se studie cu atenție. Într-o vreme, pe când făcea fapte de vitejie, i se spunea Prințul Cenușiu.

– Acum chiar sunt cenușiu, glumi amar, privindu-și părul grizonant.

– Măria Ta?

Slujitorul era nedumerit, neștiind ce se aștepta de la el.

– Simt așa, o tristețe, comentă Jon. Spune-mi ceva frumos!

– Sunteți împăratul ce ține mereu aprinsă lumina pe cerul supușilor săi! bălmăji omul fraza pe care o învățau toți cei ce ajungeau să lucreze pentru suveran.

Nu mai era prinț. Nici măcar rege nu apucase să fie. Devenise direct împărat, odată cu moartea socrului său, cneazul Vlikov, urmată imediat de abdicarea propriului tată, regele, care-i lăsase tronul Assertului. Se trezise dintr-o dată stăpân peste două ținuturi aflate în capete opuse de lume și-i luase douăzeci de ani să creeze o potecă între ele – de cele mai multe ori cu vorba dulce a diplomației, dar, uneori, și cu forța armelor. Imperiul Assert ajunsese să se întindă așa cum n-o făcuse niciun altul din istoria consemnată și, întotdeauna, exista undeva o bucată din pământul său unde era zi.

Jon se ridică și se duse la biroul de lucru. Deschise o cutie lucrată măiastru din cele mai fine esențe de lemn. Scoase dinăuntru o coală goală și, cu arătătorul mâinii drepte – accesoriizat cu un stilou cu penița ascuțită, scrisese:

Din poveștile șoptite la gura sobei

Se nasc legendele.

Iar faptele lor de vitejie

Pavează drumul pe care pășește istoria.

Maestrul Ansei, adus la curte cu mare trudă în ultimii săi ani de viață, probabil că ar fi fost mândru de echilibrul textului. Apoi ar fi râs și i-ar fi cerut să-l ardă la flacăra lumânării și să-i împrăstie cenușa în cele patru vânturi.

– Perfecțiunea și imperfecțiunea trebuie, ambele, să dispară, obișnuia să spună.

Împăratul mai privi o dată textul, apoi îl închise în cutia de lemn și-l căută din ochi pe slujitor. Acesta se retrăsese într-un colț, ușor aplecat de spate, privind confuz spre pardoseală.

– Cheamă garda! îi ordonă. E timpul să mergem.

Câteva minute mai târziu, însoțit de cei patru oameni din Garda imperială, Jon cobora treptele ce duceau spre curtea interioară a castelului. Acolo îl aștepta Mileva, împărăteasa. Îmbătrânise, iar frumusețea exotică pălise, odată cu vârsta, dar și cu creșterea exagerată în greutate. Doar ochii migdalați, vizibili cu greu deasupra obrazilor bucălați, mai aminteau de fata speriată ce acceptase un măritiş de conveniență pentru a-și salva țara. Alături de ea se aflau cele trei fiice. Semănau cu mama în tinerețea ei, mai ales cea mijlocie, iar Jon le iubea ca pe ochii din cap. Pe primele două le numise Anelis și Greta, iar celei de-a treia voise să-i spună Katarina, dar Mileva protestase. Auzise destule zvonuri despre presupusa aventură a soțului ei dinainte de a se cunoaște. Până la urmă, Jon cedase în fața lacrimilor și țipetelor, iar mezina primise numele Ivona. Pe ascuns,

însă, când erau doar ei doi, o alinta spunându-i „micuța mea Kat”.

Când ajunseră față în față, împăratul și împărăteasa se salutară respectuos printr-o înclinare a capului, apoi Jon întinse galant brațul, de care consoarta se prinse cu grație. Se suiră în automobilul imperial, o structură tripodală cu aspect straniu, din altă lume, menită să încânte și să sperie mulțimea când trecea prin mijlocul ei. Odată pornit, picioarele se îndreptau din cele cinci articulații, ridicându-i pe ocupanți la peste zece picioare deasupra solului, de unde puteau privi de sus supușii adunați, binecuvântându-i cu gesturi parcimonioase sau generoase, după cum le era dispoziția.

Capitala Assertului se schimbaseră mult sub viziunea noului suveran. Străzile se lărgiseră la dimensiunea unor bulevarde, cu prețul multor case dărâmate și familii strămutate. Pe trotuarele ce mărgineau drumurile principale se deschiseseră cafenele și braserii, umplute mai ales în orele după-amiezii de tinerii proveniți din noua burghezie. Regimul adusese o urmă de progres social, relaxând cutumele străvechi, dar asta nu făcea decât să accentueze discrepanța dintre clasa săracă și cea avută. La unele baluri de curte, persoane cu vederi mai progresiste aduceau uneori asta în discuție, spunând că toți oamenii se nasc și mor egali, prin urmare ar trebui ca și în viață să fie astfel. Devenise un subiect la modă, ce ducea adesea la controverse violente, încheiate, nu o dată, cu dueluri. Când și când, Jon se amesteca în acele dispute și atrăgea atenția că orice doritor de o viață mai bună putea să-și ia familia și să plece într-unul dintre noile teritorii ale imperiului, unde munca era grea, dar și oportunitățile de îmbogățire pe măsură.

De la înălțimea unde se afla, familia imperială avea o panoramă excelentă a orașului, cu noile curențe arhitectonice și de peisagistică urbană. Artă înflorise mai ales în ultimul deceniu, sub patronajul plin de bunăvoință al Milevei, ce-și dedica mare parte a timpului promovării artiștilor; după unele guri rele, chiar și o mare parte a trupului.

Destinația lor se afla de cealaltă parte a râului, al cărui curs fusese regularizat cu ajutorul unor eforturi și costuri uriașe, protejând acum zonele limitrofe. Podul, decorat cu statui ce închipuiau ființe fantastice, se continua cu o piață largă, unde, pe vremea copilăriei lui Jon, se ridica înspăimântătoarea închisoare a opozanților politici. Dărâmarea ei fusese primul act semnat odată devenit împărat, pentru a arăta, simbolic, că timpurile sumbre apuseseră, lăsând loc unei ere luminoase. După ce, aproape un deceniu, rămăsese un loc unde se adunau fermierii și meșteșugarii să-și vândă mărfurile, sau se organizau spectacole de bălci, împăratul plecase urechea la sugestia unuia dintre miniștri și dispusese construcția unui nou Palat al Științelor, modern, dotat cu cele mai noi cuceriri ale cunoașterii și tehnologiei.

În ziua aceea, urma să fie inaugurată cea mai recentă invenție a savanților assertieni: *machina diferențială*.

Interiorul clădirii încerca să pară cât mai futurist posibil. Toate culoarele fuseseră dotate cu benzi duble ce transportau oamenii dintr-o parte în alta – pe partea stângă înaintând spre interior, pe partea dreaptă căutând ieșirea. Accesul de la un nivel la altul se făcea cu ajutorul elevatorilor. Spațiul din mijloc, generos, rămăsese deschis de la nivelul solului până la cupola construită din sticlă sub forma părții superioare a unui aerostat. Holul gigantic permitea observarea tuturor mașinărilor ce deserveau cabinetele

savanților, angrenaje gigantice cu supape, leviere, volane, roți dințate, dispozitive de pompare. Se auzea un murmur neîntrerupt, punctat de pufăituri, iar aerul dinăuntru era greu, dând impresia unei fabrici gigantice.

În toată această monstruoasă mecanică exista și o tușă organică, ce dorea să îndulcească într-o oarecare măsură atmosfera rece, mecanicistă. O întregă aripă de la parter fusese oferită biologilor și medicilor, astfel încât, pe marginile holului, se putea vedea tot felul de creaturi stranie împăiate, ori schelete asamblate ale unor creaturi ce trăiseră, după spusele cercetătorilor, cu zeci sau sute de milioane de ani în urmă – ba chiar și o reptilă imensă, descoperită într-o turbărie, ce atingea, cu creștetul capului, al treilea cat al clădirii. Printre aceste exponate fuseseră construite structuri metalice arborescente care, în loc de fructe, conțineau recipiente transparente pline cu formol, unde pluteau organe sau chiar fetești umani, ori de diverse animale. Jon le găsea fascinante, dar Mileva afirmase în repetate rânduri că făceau și mai sinistră atmosfera de acolo.

La inaugurarea Palatului Științelor, împăratul fusese fascinat mai ales de laboratoarele unde se studiau proprietățile luminii și cele în care se încerca înlănțuirea electricității, acea descoperire nouă considerată, de câțiva savanți, viitorul omenirii, lucrul ce urma să facă din Imperiul Assert liderul incontestabil al globului. Slăbiciunea suveranului pentru acea latură a științei provenea din tinerețe, când se jucase și el cu puținele cunoștințe existente la vremea aceea, folosindu-le pentru a aduce la viață o ființă ce-i fusese credincioasă vreme de aproape un deceniu, până când organismul îi cedase și murise. Așa prefera să se gândească Jon la problemă, deși mulți fuseseră cei ce-i atrăseseră atenția că

o mașinărie, chiar și o abominație făcută din carne și oase, rămânea tot o mașinărie ce nu trebuia plânsă și onorată mai mult decât un pășitor.

Machina diferențială fusese construită într-o anexă aflată la parter. Trei camere generoase erau umplute doar cu componentele ce asigurau buna funcționare a dispozitivului. Sir Glenn Smithsburry, delegatul imperial pe probleme de știință, se strădui să explice suveranului modul de funcționare. Atitudinea rezervată a Milevei arăta clar faptul că nici nu era interesată de subiect, nici nu-i plăcea să se afle în clădirea aceea. Fetele se uitau în jur, vizibil plictisite. Doar Greta părea să acorde atenție lucrurilor prezentate. Jon, în schimb, era preocupat de ele, deși se vedea nevoit să recunoască, în sinea lui, că vârsta își spunea cuvântul. Își pierduse ușurința cu care, în adolescență, absorbea ca un burete orice informație nouă. Sau poate că vina aparținea faptului că știința devenise tot mai complexă în urma descoperirilor ce se succedaseră cu mare viteză în ultimii ani, fiindu-i tot mai greu unui singur om să le adune pe toate în mintea lui.

– Chiar dacă funcția de bază e cea de a realiza calcule complexe cu o viteză mai mare decât a unui om, cei care lucrează la *machina diferențială* o văd capabilă de mult mai mult și vor să-i extindă, în viitor, funcțiile. Ei o văd ca pe un lucru ce poate deveni nodul vieții assertiene, un loc de unde pleacă și unde vin toate cunoștințele și știrile, creierul capabil să coordoneze armate întregi de servitori mecanici meniți să facă mai ușoară viața supușilor Domniilor Voastre.

– Mi se pare o exagerare, își dădu cu părerea Jon.

– E un sacrilegiu, o profanare a frumuseții sufletului

uman! șuieră Mileva mai mult pentru sine, dar urechile celor din apropiere prinseră vorbele ei.

– O mână de slujitori, de acord! ignoră împăratul intervenția consoartei. Dar armate întregi? E ceva mult prea complex.

Sir Glenn se înclină respectuos.

– Așa cred și eu, Măria Ta! Totuși, unii dintre cei implicați în lucrarea aceasta magnifică sunt de părere că nu e departe vremea când va exista un astfel de slujitor în fiecare casă. Ba chiar că vor putea înregistra sunete și imagini, pe care, apoi, le vor putea prezenta stăpânilor, la cerere.

Jon se amuză.

– Până la urmă, e important ca mințile savanților să rămână deschise la orice trăsnaie, nu? Să viseze. Doar așa vor putea inventa lucruri noi, fezabile și practice.

– Întocmai, Maiestate!

Împăratul arată spre o fantă ce se deschidea spre inima monstrului de metal.

– Asta pentru ce e?

– Pe aici se introduc instrucțiunile și, tot pe acolo, vine răspunsul.

Sir Glenn făcu un semn către unul dintre savanți, care-i întinse un mănunchi de cartoane dreptunghiulare.

– Pe cartelele astea se perforează mesajul transmis *machinei*. Întrebarea... ăăă... sarcina dată, căută delegatul termenul potrivit. Perforațiile respectă un cod pe care mașinăria a fost programată să-l înțeleagă și să-l poată folosi. După ce analizează întrebarea, formulează răspunsul și perforează, la rândul său, o altă cartelă, iar noi o tălmăcim în limba noastră. Dați-i să facă o operație! îl îndemnă pe suveran.

– Pune-l să calculeze patru mii trei sute cincizeci și opt înmulțit cu trei mii șapte sute doisprezece.

Operația fu transmisă *machinei diferențiale* prin metoda expusă de delegat și, după câteva secunde, fanta scupă o cartelă ce conținea o serie de perforații.

– Ca să nu credeți că vă amăgim, iată aici cum se face codificarea. Tălmăciți chiar Domnia Voastră, ca să vă convingeți că mașinăria a răspuns corect și nu încercăm vreo înșelătorie.

Pe Jon îl amuză situația, dar își luă foarte în serios munca de decodificare. Când văzu rezultatul tradus în numerele cunoscute de toți cei prezenți, ridică admirativ din sprâncene.

– Impresionant!

– Și asta e doar o parte din ceea ce va putea să facă. Se vor mai introduce în curând o serie de alte funcții extrem de utile științei și nu numai.

– Una deja a fost adăugată, interveni unul dintre cei ce deserveau mașinăria. Am încorporat în ea serviciul de telegrafie și, prin urmare, poate prelua depeșele ce sosesc la curte.

– Chiar?

Lui Jon, lucrul acela i se părea mai fascinant decât demonstrația la care asistase anterior.

– Da. Desigur, pentru asta l-am adus aici pe Davenport, omul de încredere al Măriei Tale în această problemă.

Cel pomenit ieși din mulțimea de savanți, unde stătuse ascuns până atunci.

– Chiar înainte să ajungeți, a sosit o telegramă pentru Domnia Voastră, îi întinse acesta o hârtie unde, cu scrisul său cursiv, transcrisese mesajul.

Împăratul o luă, mirat. Mileva înălță bărbia, încercând să prindă cu coada ochiului cuvintele așternute acolo:

Katarina și fiul solicită ajutor pe Insula Șarpelui de Mare.

Jon păli.

– Așadar, toate zvonurile pe care le-am auzit sunt adevărate! mârâi furioasă împărăteasa.

Suveranul o ignoră. Se răsuci spre cel mai apropiat servitor din suita ce-i însoțea și-i ordonă:

– Te duci urgent la Sir Meddows! Îi spui că vreau să caute cel mai rapid mod de a ajunge pe Insula Șarpelui de Mare și să-l facă să meargă de trei ori mai iute. Ai ajuns?

– Îndată, Măria Ta! spuse slujitorul și o luă la fugă pe banda ce înainta lent spre ieșirea din Palatul Științelor.

*

Valurile înspumate ștergeau nisipul negru, întinzându-se tot mai aproape de picioarele Katarinei. Desculță, femeia încremenise în crepusculul serii; doar vântul îi înfoia rochia lungă, cenușie, și părul întunecat. Când marea îi cuprinse gleznelor, făcu un pas în spate, fără a-și desprinde privirea de pe linia orizontului, de pe apa azurie ce vibra în apusul sângeriu. Se înseninase încă de dimineață; de mult timp locuitorii insulei nu mai trăiseră o zi întreagă fără ceață sau nori. Deși, la început, liniștea li se păruse ciudată, încet-încet ieșiseră cu toții din case sau din peșteri. Copiii alergaseră și țipaseră ca pe vremuri; mamele îi urmăriseră îngrijorate, să nu se lase ademeniți de foșnetul nou al frunzelor de poposso ce păreau să-și fi pierdut duritatea. Sătenii lucraseră prin grădini, ca înainte de atacul Verzilor,

aruncând, totuși, priviri grăbite peste umeri. La lăsarea serii, se retrăseseră însă, toți, la adăpost. Katarina rămăsese toată ziua alături de catafalcul fiului său, pe promontoriu. Refuzase ofertele de apă sau mâncare, îndepărtând mesagerii cu gesturi scurte din mână.

Când doar câțiva oameni mai rămăseseră pe-afară, femeia coborâse pe plajă și începuse să fixeze, cu îndărătnicie, apa neobișnuit de calmă. De două zile fusese trimisă telegrama spre Assert, iar ea nu știa cât timp le-ar fi luat celor de acolo să ajungă pe Insula Șarpelui de Mare. Nu știa nici măcar dacă împăratul avea de gând să-i răspundă chemării. Cel mai des se gândea că orice bărbat ar fi trecut peste aflarea unei asemenea vești și ar fi fost mânat de curiozitate. Apoi, se mustra că mesajul fusese prea vag; dacă Jon nu înțelesese că Micul Jon îi fusese fiu? După care veneau cele mai sumbre idei; Prințul Cenușiu ajunsese împărat, domnea peste o jumătate de lume, avea griji pe măsură și preocupări legate de administrarea imperiului; pentru ce ar fi riscat o expediție pe o insulă veșnic încețoșată, unde ar fi fost întâmpinat de o femeie ce-l acuzase de trădare?

Începu să picure. Stropii de ploaie se amestecau cu lacrimile sărate de pe obrajii femeii. Katarina își șterse fața cu dosurile palmelor, așa cum făcea în copilărie după ce ieșea dintr-un necaz. Vremurile când trăia cu șatra, pe plute, i se păreau din altă viață. Nu mai aflase nimic despre familia ei. Poate Meșterul Tomek și mama, Elenka, nici nu mai trăiau. Poate se prăpădiseră, de durere sau de bătrânețe. Cât despre Edvina, ghicitoarea, nu-și imagina că ar mai fi fost în viață. Era, oricum, bătrână, de când își amintea Katarina. În ultimii douăzeci de ani, îi mai rămăsese doar darul de a invoca, la nașteri, Spiritul de Foc. Tot dintr-o altă viață îi

păreau momentele petrecute cu Greta și Anelis, ușurința cu care își ghiceau una, alteia, gândurile, dar și privirile pline de invidie sau recunoștință când, împreună, ajutau la venirea pe lume a unui copil sănătos.

La sosirea nopții, Katarina zărea doar razele lunii reflectate în apă. Aceași liniște stranie domnea peste insulă; nu se auzeau nici măcar păsările de noapte. Ploaia cădea în tăcere, fără tunete, fără fulgere. Cu hainele ude lipite de piele, tremurând, femeia decise să mai treacă o dată pe la catafalc înainte de a se retrage în peșteri. Urcă anevoie poteca de pământ, ținându-se de tulpinile scurte, încovoiate, ale plantelor, atunci când picioarele i se afundau în noroi.

Sub copertina improvizată dintr-o împletitură de crengi, trupul tânărului Jon își aștepta ceremonia de final. Mama lui ar fi vrut să-l trimită pe mare, pe o plută, înconjurat de iască, în lipsa skentenului care alimenta plutele șatrei. Apoi, un arcaș să tragă de pe mal o săgeată în flăcări, pentru a purifica, prin ardere, corpul, și a lăsa spiritul să-și aleagă o cale de aer sau una de apă. Înțeleptul O'war o sfătuisese să urmeze datinile insulei, să înmormânteze trupul adânc, în pământ, în apropierea pădurii, unde sătenii își duceau rudele săvârșite din viață. Katarina era îngrozită de ideea de a-și ascunde fiul în solul arid, sub un maldăr de pietre. Hotărâse să-i lase tatăl, pe împăratul Jon, să ia decizia; venită din partea împăratului, ar fi fost acceptată de toți.

Femeia atinse obrazul palid, cu nuanțe de alabastru. Răceala ca de porțelan a pielii o îndemnă, pentru început, să-și retragă mâna, însă își reprimă primul impuls, vinovată. Din păcate, pleoapele se lăsaseră, grele, pentru ultima dată, peste ochii migdalați. Privirea intensă a ochilor violeți se

stinsese definitiv. Katarina oftă și șopti, ca și cum Micul Jon ar fi auzit-o:

– Vom avea grijă de sufletul tău. Iar eu mă voi strădui să-și amintească de tine toți locuitorii insulei, pentru totdeauna.

De undeva, din spate, se auzi un fâșăit, ca o zbatere de aripi. Se întoarse brusc și se trezi față în față cu o arătare aproape translucidă, învăluită într-o mantie cenușie. De sub glugă o privea o pereche de ochi albicioși, înfundăți în orbite. Silueta se mișca încontinuu, când apropiindu-se, când depărtându-se, fără un sunet, ca și cum n-ar fi atins pământul.

– Sss... sufletul lui nu mai e aici. Nici apa, nici aerul, nici pământul nu-l pot primi. Sss... sufletul lui e acolo, sss... sus!

Femeia înghiți în sec și își strânse mai aproape de corp hainele înghețate. Se propti în călcăie, încrucișă brațele peste piept, apoi întrebă răstit, ridicând bărbia:

– Cine ești tu? Și cum cutezi să tulburi liniștea fiului meu?

Arătarea sâsâi de câteva ori în timp ce-i dădu ocol, însă femeia rămase neclintită.

– Sss... sufletul lui e-n Lună, chemat de magi. Trupul nu poate nici arde, nici putrezi. Dar... dar, femeie nebună sss... să-mi ții piept... dar, lucrurile sss... se pot schimba.

Katarina tresări, dar nu lăsă să se vadă ce efect avuseseră vorbele celuilalt.

– Te-aș sfătui să te duci de unde-ai venit! Jon e fiul împăratului din Assert, care va veni să-l jelească. Nu vei vrea să-i stai în cale!

Un hohot de râs sparse tăcerea apăsătoare. Silueta se

lipi de catafalc, cu capul plecat, cu umerii încovoiați, privind chipul Micului Jon.

– Tocmai de-aia i-au vrut sss... sufletul, tocmai de-aia! Că-i pe jumătate osss domnesss...c, din bobul vieții, pe jumătate – fiul femeii năssss...cute la eclipsss...ă. Adună putere din două lumi, Ceilalți pun preț mare pe el.

– Vrei doar să mă-ngrozești! Lasă-ne-n pace! strigă Katarina.

– Fie cum vrei! hârâi arătarea și dispăru.

Katarina rămase singură în noaptea ploioasă. Se uită de jur împrejur, întrebându-se dacă nu cumva visase întâlnirea de mai devreme. Oricum ar fi fost, vorbele o zguduiseră, îi strânseseră inima într-o gheară ascuțită de metal.

– Rămas bun, dragul meu! șopti, desprinzându-se de trupul de pe catafalc.

Porni hotărâtă spre intrarea în peșteră însă, după câțiva pași, se opri. Prin dreptul Lunii trecea un nor întunecat. Insula părea scufundată în smoală, aerul se electrizase devenind greu de respirat. Katarina păși ezitant, târșându-și picioarele, în direcția în care i se părea a fi peștera. Se uită în sus, sperând să zărească o rază, cât de mică, de lumină. Se opri brusc atunci când vârful piciorului stâng rămase în aer. Se propti în piciorul drept și se retrase. Îngenunche, pipăind cu palmele de jur împrejur. Simțea duritatea unei stânci, iar vuietul valurilor și mirosul apei sărate o convinseseră că ajunsese la marginea abruptă a promontoriului. Își impuse să rămână nemișcată, oricât de mult ar fi trebuit, până când Luna i-ar fi luminat drumul.

Într-un târziu, norul alunecă alene, lăsând vederii o fâșie îngustă a astrului argintiu. Katarina distinse nisipul negru al plajei la zeci de metri sub stânca pe a cărei muchie

se oprise. Se întoarse, să-și întipărească în minte drumul spre intrarea în peșteră. Se ridică și începu să alerge într-acolo, iar când se văzu la adăpost își lipi spatele de peretele de piatră rece, închise ochii și lăsă lacrimile să i se scurgă pe obraji. De undeva, de departe, îi ajungeau la urechi șoapte, exclamații, apoi mârâitul ca de felină al bătrânului Cadams. După care se lăsă tăcerea.

Femeia merse spre locul de unde auzise vocile. Pe măsură ce înainta, pietricelele sidefii încrustate în piatra tunelului îi luminau calea. În peștera centrală, din care se ramificau cele douăsprezece brațe, se strânseseră toți sătenii, în jurul înțeleptului Cadams.

– Katarina! șuieră bătrânul.

Se auzise ca vuietul vântului prin peșterile de dedesubt, pe timpul furtunilor. Pielea celor prezenți se înfioră; oamenii se priveau între ei cu teamă, apoi, pe furiș, o fixau pe noua intrată.

– Da, părinte! răspunse țiganka.

– Ai alungat un oaspete! hârâi bătrânul O'war, iar sătenii își ținură respirația.

– Am alungat o arătare care-mi pângărea copilul, îl înfruntă femeia, așezându-se în fața lui. Care amenința că sufletul lui nu-i alături de trup, nu poate fi salvat, nu...

– Așa e! țipă înțeleptul.

– Dar..., bâigui femeia.

– Mi s-a arătat în vis. Am sperat că e nălucă, dar nu-i! N-avem decât să ascultăm ce-are de zis. Nu-i aici s-amenințe, nici să pângărească.

Dintr-un cotlon întunecat, arătarea în mantie cenușie păși în mijlocul mulțimii, ținând capul plecat. Gluga se mișcă de sus în jos, confirmând.

– Deci nu-l pot nici trimite pe apă, nici îngropa? șopti Katarina.

– Deocamdată nu, răspunse bătrânul O'war. În vis am mai văzut împăratul. El va veni. Vom decide, atunci, ce-i mai bine pentru toți. Cu unele forțe nu ne putem pune. Ceilalți veghează și ne joacă viețile pe degete pentru scopuri mai presus de noi.

Katarina se prăbuși, hohotind. Câteva femei se repeziră spre ea, o ajutară să se ridice și o așezară pe un maldăr de paie uscate.

– Așa e, sss... s-așteptăm, șuieră năluca înainte de a dispărea, lăsând în urmă un miros înecăcios de smoală fierbinte.